

Skellet

Af Jonas Wilmann

Dag#1

Det var omtrent samtidig, at Hansen og Svendsen opdagede, at der lå en død mand lige midt i skellet.

Skellet, hvis placering der havde været en del diskussion om gennem årene, udgjordes af en klynge bregner, en buskbom og et uægte akacietræ, der tilsammen lavede en zigzagget linje mellem grundene.

Akacietræet var helt sikkert Hansens, selvom grenene ragede et godt stykke ind på Svendsens side, og han måtte beskære dem efter forgodtbefindende – hvilket han gjorde, tit – buskbommen var Svendsens, og bregnerne delte de ligeligt.

Den døde mand var de dog i tvivl om, for han lå lige midt på den usynlige linje, og ingen af dem kendte ham.

De vidste begge, at de burde ringe til politi eller ambulance, men ingen af dem havde lyst, for det var, som om den, der ringede, indrømmede, at det var "*hans døde mand*". Og hvem ønskede egentlig at have det i annalerne, at man havde haft et lig liggende på sin plæne? Der var sikkert også et hav af papirer, der skulle udfyldes.

Det endte med, at begge herrer gik hver til sit og smækkede med døren.

Det skal rettelig nævnes, at Hansen og Svendsen begge var godt oppe i årene og eneboende. Hansen var enkemand og Svendsen fraskilt. Denne lighed til trods var deres uvilje mod hinanden inkarneret og havde taget mange seje år at opbygge.

Buskbommen havde tit lugtet stærkt af urin om morgenen, syntes Svendsen, og Hansen havde mere end én gang fundet ekskrementer på sin plæne, der virkede alt for store til at kunne stamme fra noget dyr.

Denne morgen startede striden om liget.

Dag#2

Næste dag tog de begge fotos af tingen, og der blev opmålt og aftegnet, og de nåede selvfølgelig begge til den konklusion, at den lå et par millimeter længere inde på den andens side. Derefter føg

det så med anklager om upartiskhed, og behovet for en uvildig bedømmer blev meget tydeligt. De var dog enige om ikke at ringe til landmåleren; det ville ikke gå an i det her tilfælde.

Løsningen på problemet lå ikke lige for, og snart – som i mangel af bedre – faldt de ind i den samme gamle diskussion om akacietræet – det uægte akacietræ – og dets placering.

Når nu grenene fra Hansens træ ragede så langt ind på Svendsens grund, sagde Svendsen, så kunne det stykke vel passende tilhøre Hansen.

Nej, fandeme om han skulle gå og feje blade inde i Svendsens have, sagde Hansen, og det lig skulle han denondenlyne ikke prøve at prakke ham på på den klamme og fordækte måde.

Heller ikke den dag nåede naboerne til enighed, og de gik atter hver til sit.

Dag#9

På den niende dag var der begyndt at sive noget brunt ud af den døde mand, og myrerne var rigeligt slikne. Aldrig havde de to naboer set så mange gule og røde og sorte myrer i deres plæner. Hvepse og fluer blev også tiltrukket af den syrlige lugt, der bredte sig ovre ved skellet, og som i øvrigt gjorde det helt utåleligt at lave havearbejde i den ende.

De havde et problem, det vidste de, men de var lige stædige, og havde ikke talt sammen i en uge. Hvem skulle bryde tavsheden?

De gik ryg mod ryg, når de ordnede bed og slog græs, og sagde ikke så meget som *godmorgen* eller *rend mig i røven*.

Der var brug for rådslagning, men ham, der brød tavsheden, var jo den svage.

Dag#15

På dag femten var en ræv løbet med noget af mandens hoved, og han fremstod nu så grotesk, at de blev nødt til at gøre et eller andet. Det brune var også begyndt at sive ud af buksebagen, så det lignede, at han havde gjort i bukserne, og overalt på plænerne lå dyreekskremitter fra de, der havde været ved fadet; det var et svineri uden lige!

Forleden havde Hansen forsigtigt prøvet at prikke til liget med en lørrove, bare for at se hvor meget han var klistret fast til plænen, og fandeme om han ikke havde rørt på sig! Det måtte være en mår eller en rotte, der var kommet ind i ham!

Hverken Hansen eller Svendsen fik post – for de var ikke selskabelige typer – og de havde begge to et "reklamer-nej-tak-skilt" sat op. Men før eller siden ville der komme nogen, og hvis 'de nogen' var et par små, søde pigespejdere, stod de vist begge til mange års fængsel.

Det var sent på eftermiddagen, at de begge bare stod og stirrede på monstrøsiteten, der lå i skellet.

Solen var ved at synke i et hav af blod i vest, men den klistrede sensommervarme ville ikke gå hjem i dag; den klæbede stadig til alting som en klam feber. Fluernes summen om det, der knap nok lignede et menneske mere, lagde en underlægningsmusik, der ledte tankerne hen på tropejungle, og det blev kun forstærket af bregnerne og de to høvdinger, der stod på hver sin side af linjen. De stod så langt væk fra manden, som det var muligt, men han gav stadig skumringen krydderi, man kunne have været foruden.

"Dejlig aften," sagde Hansen.

"Har du pisset i min buskbom?" fløj det ud af Svendsen.

"Det ved gud jeg da ikke har ... Sig mig, har du brugt min plæne som toilet?"

"Nej, min gode herre, det ved grød jeg ikke har."

Der blev stille igen.

"Vi har et problem," sagde Hansen.

"Ja, det tør siges."

"Der må være en løsning."

"Ja, det skulle man mene."

Og endelig blev de enige om rådslagning.

Dag#16

Næste dag var de nået til en afgørelse. Den eneste retfærdige måde at dele byrden på, var at halvere manden, på langs.

Først prøvede de med en vinkelsliber, men det blev et værre svineri. Når de satte det roterende skær ned til ham, sprøjtede det brune snask ud til alle sider, så en fukssvans blev frembragt.

Dette var heller ikke optimalt, for han var alt for blød at save i, og klingens blev hurtigt kaget til, så de måtte skylle den igen og igen.

Solen var ved at gå ned, da de endelig var færdige. De lignede slagteriarbejdere, og tøjet var lige til at smide ud, men de var godt tilfredse.

Hver hentede de en kold Hof fra deres respektive køleskab og nød den på sin side af linjen. Naboskabet havde ikke været bedre i årevis.

Dette varede dog ikke længe, for Svendsen opdagede pludselig, at det ene stykke af manden var mærkbart større end det andet; fandeme om han ville snydes!

Stemningen kølnede straks, og der blev hentet en vægt og et målebånd.

Og *jo!* venstre side vejede to et halvt kilo mindre end den højre, hvilket ikke kun skyldtes deres evner med en sav – der ellers lå under heftig beskydning fra begge sider – men også at måren eller rotten havde udhulet en del af ham derovre.

Der var ingen fair måde at afgøre, hvem der skulle have det største stykke, og efter de havde stået og revet sig håret i det meste af en time, endte det med, at Svendsen kapitulerede.

"Så tag dog det store stykke!" råbte han. "Du har jo allerede taget alt andet fra mig, din skide buskpisser." Han hankede op i det lille stykke af manden, gik ind til sig selv og smækkede døren hårdt efter sig.

Hansen var svært tilfreds og gad ikke engang tage til genmæle over for beskyldningen om buskpisseriet. Det var jo i øvrigt også rigtigt nok; han kunne ikke huske, hvornår han sidst havde brugt sit wc.

For en gangs skyld var der et helt klart udfald af deres dystre ... Han havde vundet!

Da han sad inde i sin stue med det store, gode stykke af manden blev han dog grebet af en sær følelse. Det her virkede simpelthen ikke rigtigt.

Han tog en dyb indånding og gik ind og ringede på hos Svendsen (noget, han aldrig før havde gjort).

Svendsen åbnede og kiggede tvært på ham.

"Svendsen, vi har opført os tåbeligt ..." sagde han og havde svært ved at få ordene frem.

"Jo, det har vi vel," mumlede Svendsen.

"Ja ... for vi skiftes da bare til at have det store stykke!"

"Selvfølgelig!"

Og så blev det aftalt, at Hansen fik lov at beholde sin del indtil dagen efter, og så ville de bytte over fra dag til dag. En helt igennem skudsikker plan.

Dag#23

Svendsen havde endnu ikke fundet ud af, præcis hvad man skulle bruge en halv død mand til, selvom stykkerne nu var gået frem og tilbage imellem dem flere gange.

Han var nu ikke så ulækker mere, for han var blevet tør – ligesom kork indeni og krøllet læder udenpå – men alligevel var han ikke i nærheden af at være godt selskab; i alle tilfælde kun *halvt* godt selskab.

Man kunne sætte ham i en stol, men han kunne ikke engang sidde selv, blev bare ved med at falde ned til siden og drysse ud over det hele.

Der var vel strengt taget ikke meget, man kunne bruge et lig til – med mindre man var til en side altså – og et halvt ét, ja, det duede rent ud sagt ikke til en skid.

Da Svendsen sad der og betragtede 'halvingen', der hvilede stift på armlænet, gik noget pludselig op for ham: Det handlede jo slet ikke om liget. Han anede ikke, hvem han var, og han var også komplet ligeglad; det handlede om ham og Hansen.

Han elskede jo Hansen for helvede!

Dag#24

De to stykker af manden var blevet forenet og begravet midt i skellet, for foden af den mandeformede græsdød, der strakte en arm ind på hver grund.

Hansen og Svendsen skålede over graven og erklærede, at der slet ikke var noget skel længere; og det var vist det bedste, der var sket i årevis.

... For ude hvor Dannebrog troner over røde tegltag og kuperede plæner – hvor plæneklipperne skriger i munden på hinanden, men aldrig synger sammen – er der had, som man ikke skulle tro det. Det er helt derude i det danske, hvor *hyggen* ligger på vagt som et slimet, ondt dyr, og gæstfriheden en ludtåge, der opløser alle indtrængere; *her* lever hadet og vokser dag for dag. Det er filtret sammen med hønsenet og glider på tonerne af *Jeg er havren*, der gylpes fra transistorerne, og det glinser selv i schæferens velkommende tandsmil.

Men i dag ... for en tid ... blev hadet dulmet.